Prolog for Kvindernes Afholdsuge.

Aftrykt efter »Afholdsdagbladet«.

»Hjemmet er Kvindens Verden«,
saa lyder det vidt om Lande,
»Hvi vil hun da sin Færden
nu med Mændenes blande.
Er ikke Hjemmet nok
for Kvindens og Børnenes Flok?
saa spørges fra Dag til Dag.
Naar nu Kvinden vover sig frem
og kalder til Kamp for vor Sag,
da er det til Værn for det Hjem,
der blev til hendes dyreste Eje,
der blev hendes stærkeste Fæste,
da er det til Gavn for sin Næste.

Ude, der ude i Verden,
hvor nu Krigsluren gjalder,
hvor Blodet rinder i Strømme,
hvor Jernet og Staalet hersker,
hvor Broder mod Broder
som Udyr Vaabnene løfter
i Slagmarkens Tummel,
hvor Hjertets Stemme maa tie,
der staar nu Mand
og Broder og Ven —
maaske med blødende Hjerte
følgende Pligtens Bud
for sin Fane og Ære paa Vagt,
som han loved at værge.

Paa Slagmarken
vaander den faldne sig dybt,
mens Blodet af Saaret rinder.
En Kvinde — en ukendt —
bøjer sig ned og Saaret forbinder.
Hans sidste Tanke sender hun hjem,
maaske
hvor hans sidste Tanke
dvæler ved Mindet,
ved Far og Mor, ved Søster, Broder
og kære;
thi selv er hun Kvinde
og føler som de,
der af Sorgen er knuget,
og skænker ham Fred
i hans sidste Stund.

Nu Kærlighed over Uret har sejret.
Dog en Gang
vil paa Slagmarken Udyret standse
sin Gang;
en Gang vil den Nød forsvinde,
men i Tusinde Hjem
vil Sorgen og Mindet om Udaaden
raade,
mangen en Mor vil grunde den
Gaade:
Hvorfor blev netop *mit* Hjem af
Sorgen oprevet?
Hvorfor blev det *min* Søn,
der som Krøbling kom hjem,
skønt sund og rask han drog ud?
Ingen det ved —
De Runer raader kun han,
der Almagten har,
der Vejene kender,
der Uret lader ske,
som Middel i sin Haand.

Men ud over Verden
et Udyr d r raser,
der Vunder slaar i alle Lande
fra Dag til Dag
langt værre end Krigen og Pesten,
der Hjemmet øder,
der Kvinder skænder,
der Dyden krænker,
der mejer Ungdom og Skønhed ned
med sikker Haand,
med Dødens Le,
en grusom Molok, der intet skaaner.
Den suger alt paa Ungdoms Marv
og bringer til Slægten Fædres Arv
af Synd og Last
fra Slægt til Slægt —
det er Alkohols Magt.

Mod denne Magt vi vil værne Hjem.
Vort »Hjemme-Værn« nu rykker
frem
i alle Lande paa Jordens Ring.

Vi danske Kvinder har Haandslag
givet
til Mænd og Kvinder paa vide Jord
at fælde Dom over Giftens Drage.
Vi vil stævne til Ting Kong Alkohols
Præster,
vi vil kæmpe som Mænd for Hjem-
mets Sag.
Vi vil bære vort Banner med Sand-
heds Mærke
og holde højt vort hvide Flag,
som Fredens Tegn.
Vi vil kalde paa dem, der Uret lider,
at møde til Ting, at fælde Dom.
Vi kalder paa Mor, paa Søster og
Bror:
Kom, hjælp os i Kampen, vi Udyret
binder,
vi knuser hans Magt.

Vi samles om Lande i disse Dage
for at hjælpe dem,
der Nød maa lide for Alkohols Magt.
Vi Dom vil fælde:
Fej Hjemmet rent for Giften, der
rinder,
Vi *kan*, naar vi *vil*, vi danske
Kvinder.
Naar Strømmen standses,
da dræbes Dragen.
Er Øglen fældet,
Forbandelsen hæves for næste Slægt.

M. Balle.

En tysk Soldats Appel til Kvinderne.

—o—

En tysk Soldat, som gør Tjeneste paa den østlige Krigsskueplads, skriver: »Naar man staar midt oppe i Begivenhederne, føler og forstaar man Krigens hele Rædsel. Jeg har flere Gange undret mig over, at Kvinderne ikke forlanger Fred. Efter min Mening er det Kvindebevægelsens Opgave i alle Lande at søge at berede Jordbunden for gensidig Forstaaelse, at sætte en Stopper for det bitre Nationalhad, og sige til hverandre: »Vi vil frelse vore Mænd. fortsat Udgydelse af Nationernes Blod er Vanvid.« Et saadant Skrig fra Kvindernes Side vilde falde i god Jord; thi fra et civiliseret Synspunkt er saadan en Krig en Uhyrlighed«.

(»Frauenbewegung«.)

Brev fra en fransk Soldat.

—o—

»Paa Bunden af en Skyttegrav ved Fronten modtog jeg »La Française« af 19. December. Jeg havde med Utaalmodighed ventet paa Nyheder fra mine Kvindesagsvenner, og efter at erfare deres Stilling til de nuværende Begivenheder. Eders Sympati er os dyrebar, særlig os, som har sluttet os til Fredssagen. Fred kan kun vindes ved at udrydde den militaristiske Idé lige til Grunden.

Efter Krigen vil de af os, som overlever den, tage vort samfundsvigtige Arbejde op igen, og jeg har den Tro til Eders Fremskridtsbevægelse, at den vil hindre en ny Syndflod som denne. Naar Mænd og Kvinder i alle Lande forstaar deres sociale Arbejde, behøver vi ikke mere at frygte for disse Overfald paa Nationer. Fremtiden er lys og klar, og hvis jeg i Morgen rammes af den ubønhørlige Skæbne, vil jeg gaa ud af Livet med usvækket Tillid til Mødre og Hustruer i alle Lande. Jeg prøver at indgive mine Kammerater dette Haab, naar vi taler om de Kvinder, vi har efterladt hjemme, og som lider endnu mere end vi, under denne Tids Ulykker.

Efter denne frygtelige Krig vil jeg forstaa Kvinders internationale Sammenhold bedre. Det skal blive Hjørnestenen for det fremtidige Samfund.«

Anatole Georgin.

(»La Francaise.«)